

vedtaget ved denne Sags 2den Behandling, og om, hvorledes den da vedtagne § 15 lyder. Jeg veed nu ikke, om den ærede Ordfører ved denne Udtalelse tænkte paa den Gruppe af Medlemmer, som have stillet Vædringsforslaget under Nr. 13; men jeg vil dog tillade mig at minde om, at denne Gruppe af Medlemmer i alt Fald ikke har nogen Andel i, hvad der ved Sagens anden Behandling blev vedtaget med Hensyn til § 15. Disse Medlemmer, som staa anførte ved Forslaget under Nr. 13, og en Del flere — der blev, saa vidt jeg husker, afgivet 18 Stemmer imod § 15 — have ikke alene ikke nogen Andel i, at denne Paragraf blev vedtagen, men have endogaa ligefrem stemt imod den, og i Samklang dermed have vi nu stillet Vædringsforslag om, at den skal udgaa. Jeg havde nu ikke troet, at Vædringsforslagsstillerne under Nr. 13 skulde blive nødtie til ofte at tage Ordet under denne Diskussion, og man havde derfor alene anmodet mig om som Ordfører at motivere Vædringsforslaget og, saavidt jeg formaede, give tilkjende, hvorledes denne Gruppens Stilling var til Sagen. Vi have nemlig purt og rent stillet os saaledes, at Loven alene skulde omhandle Udlændinge, medens den Del af Lovforslaget, som omhandlede Indlændinge, og som var bleven uvidet ved Sagens 2den Behandling, skulde gaa ud. Imidlertid er der ved Sagens videre Gang af og til faldet Ytringer, som nu drage mig til at sige et Par Ord i den Anledning. Der blev f. Ex. nævnt, at man ikke vilde være med til at „slaa det Hele løs.“ Saavidt jeg husker, var det det ærede 6te Medlem (Adler) og det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Nellemann) som have nævnt, at de ikke vilde være med til at slaa Alting løs. Forsaavidt kunde det jo være en temmelig ligegyldig Ting for de Medlemmer, der have stillet Vædringsforslaget under Nr. 13, at høre dette, idet de, som ere inde i Sagen, og som især have hørt den ærede Justitsminister udtale sig derom, vilde indrømme, at hverken vi eller Ministeren vilde slaa Alting løs. Det var saa langt fra, at vi vilde slaa Alting løs, at vi jo beholde alle hidtil gjældende Bestemmelser, som efter vor Mening ere tilstrækkelige til at betrygge Samfundet mod omvandrende Personer, alene med Undtagelse af de gamle Lovbestemmelser, som Ministeren har foreslaaet skulle udgaa. Hvad dette Sidste angaar, tænker jeg, at de, der have havt Tvivl om Hensigtsmæssigheden heraf, vilde være tilfredse med den Forklaring, som den ærede Minister gav i forrige Møde om, hvad disse gamle Bestemmelser indeholdt, nemlig den, at det var Lovbestemmelser, som i Mands Minde ikke have været anvendte, og som Ingen nu ønsker maa blive anvendte, saa Forandringen i og for sig ikke kan siges at være stor. Skulde det endelig være nogle af disse Things Medlemmer om at gjøre, at beholde disse gamle Bestemmelser, for at Stillingen kunde blive saa meget mere konservativ, saa er det jo Noget,

som Vædringsforslagsstillerne under Nr. 13 kunne tage sig meget let, medens jeg dog haaber, at den ærede Minister fremdeles fra sin Side vil bekæmpe det, og lægge Vægt paa at faae de Bestemmelser fjernede fra Lovgivningen, som for lang Tid siden ere gaaede af Brug. Jeg maa saaledes paa det Bestemteste holde paa, at Vædringsforslagsstillerne under Nr. 13 og de, der stemme med dem, ikke ere Saadanne, der vilde slaa Alting løs. Jeg siger det ikke, fordi vi just lægge nogen Vægt paa at blive kaldte konservative eller for at gjøre opmærksom paa, at vi ere konservative, men man kan dog ogsaa gjøre Skarn Uret, og naar de en Gang imellem have Ret, skulde de have Ret. — Det blev endvidere i samme Retning sagt af det ærede Medlem fra 1ste Kredts (Nellemann), som i Slutningen af forrige Møde særlig henvendte sig til denne Side af Salen — hans Ord var idetmindste meget fast heftet herover, og jeg tør vistnok betragte hans Ord som særlig henvendte til Vædringsforslagsstillerne under Nr. 13. — jeg siger, der blev af den ærede Taler udtalt Noget, som ganske vist altid vil vise sig at være en meget uholdbar Bei at komme ind paa, idet nemlig det ærede Medlem omtalte, at han troede at vide, hvad den egentlige Grund var, der havde bevæget Forslagsstillerne til at stille Vædringsforslaget, og da kom til det Resultat, at den egentlige Grund var de Lighedstheorier, som i Almindelighed gjorde sig gjældende her og andetsteds. Jeg veed ikke bedre at svare dertil, og det uden mange Ord, end at jeg atter maa henvise til, at vore Lighedstheorier gaa ikke videre, end der er begrundet i den nuværende Lovgivning, og hvad der har givet det ærede Medlem Anledning til at tro paa andre Grunde, veed jeg ikke. De korte Udtalelser, som jeg ved Motiveringen af Vædringsforslaget Nr. 13 et Par Gange har fremsat, have jo alene gaaet ud paa, at vi ønske at beholde den nuværende Lovgivning og finde den tilstrækkelig til Samfundets Betyggelse, og jeg kan i den Henseende være enig med et Par høit ærede Medlemmers Udtalelse — navnlig Udtalelserne fra det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Sæsen) og det 1ste Medlem for 2den Kredts (Haffner) —, i, at det, det kommer an paa, ikke saa meget er en Politilovgivning, som det er, at give Politiet de fornødne Kræfter til at overholde Lovgivningen, i hvilken Henseende jeg især ikke tror, at der hidtil har været Noget at klage over. Det viser sig, at naar de kommunale Raad, Byraad og Amtsråd, finde, at Politiet trænger til Assistance, bevilge de stedsse flere og flere Kræfter, og vi maa Alle være enige om, at Ingen har eller kan have bedre Kjenndskab end de til, hvad Mangler der er ved Overholdelsen af den nuværende Politiforordning. Da nu de kommunale Raad jo altid have det i deres Magt at give Politiet den fornødne Assistance, finder jeg og Forslagsstillerne under Nr. 13 os aldeles betryggede ved